

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Markéty Wildové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci žalobce: █████ V █████ K █████, bytem █████ zast. JUDr. Danou Chalupovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Mánesova 53 proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2 Vyšehradská 16, o 481.525,20 Kč s příslušenstvím; k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. února 2015 č.j. 26C 428/2013-167

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé (ad II) v jeho vyhovující části, pokud jím bylo rozhodnuto o jistině 10.050 Kč, a v jeho zamítavé části, pokud jím bylo rozhodnuto o jistině 7.350 Kč, **p o t v r z u j e**; pokud jím bylo v jeho vyhovující části rozhodnuto o jistině 4.950 Kč, **s e m ě n í** tak, že se žaloba v tomto rozsahu zamítá; jinak se v tomto výroku, pokud jím bylo rozhodnuto v jeho vyhovující části o jistině 200.000 Kč a úroku z prodlení z částky 159.175 Kč od 15.10.2013 do 27.11.2013 ve výši 7,05 % a úroku z prodlení ve výši 7,05 % z částky 215.000 Kč od 15. 10. 2013 do zaplacení a v jeho zamítavé části o jistině Kč 100.000 Kč a o příslušenství z částky 107.350 Kč, a ve výroku o nákladech řízení (ad III) **z r u š u j e** a věc se v tomto rozsahu vrací soudu I. stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně zastavil řízení ohledně částky 159.175 Kč (výrok ad I), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 215.000 Kč s úrokem z prodlení z částky 159.175 Kč od 15.10.2013 do 27.11.2013 ve výši 7,05 % a úrokem z prodlení ve výši 7,05 %

z částky 215.000 Kč od 15.10.2013 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku a zamítl žalobu ohledně částky 107.350 Kč s příslušenstvím (výrok ad II), žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 83.393,20 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokátky (ad III).

Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení celkem 481.525,20 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (zkráceně „OdpŠk“), která měla žalobci vzniknout v souvislosti s trestním stíháním, které proti němu bylo vedeno a skončilo zprošťujícím rozsudkem, s tím že uvedená částka sestává z náhrady nákladů vynaložených na právní zastoupení ve výši 181.525,20 Kč (ve smyslu § 31 odst. 3 OdpŠk) a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 300.000 Kč (ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk), neboť trestní stíhání zasáhlo jak do jeho osobního a profesního života, tak do života jeho rodiny, věc byla probírána v médiích. Žalovaná v rámci předběžného projednání nároku žalobci nevyhověla.

Žalovaná nesouhlasila s žalobou ohledně zadostiučinění za nemajetkovou újmu, když v rámci předběžného projednání nároku konstatovala omluvu, kterou vzhledem k okolnostem případu pokládá za dostatečné zadostiučinění za porušení práva. Na náklady spojené se zastupováním žalobce v trestní věci v průběhu řízení zaplatila částku 159.175 Kč, se zbývající částkou 22.350 Kč vyjádřila nesouhlas, když sporovala konkrétní úkony obhajoby z důvodu, že je nelze považovat za úkony dle § 11 advokátního tarifu (v případě porady ze dne 18.2.2009 a úkonů ze dne 11.6.2009 - sepis návrhu na zastavení řízení, ze dne 16.7.2010 - vyžádání důkazů, ze dne 27.11.2010 a 22.6.2012 - sepis závěrečné řeči, ze dne 26.2.2011 a 2.5.2012 - sepis námitek), že za ně náleží odměna ve výši jedné poloviny (v případě sepisu stížnosti dne 22.2.2009 - proti usnesení o zahájení trestního stíhání), nebo že jde o úkony neúčelně vykonané (v případě porady ze dne 27.2.2009, 6.3.2009 a 10.5.2010).

Ohledně částky 159.175 Kč (zaplacené v průběhu řízení žalovanou na náklady spojené se zastupováním v trestní věci) soud I. stupně řízení (na základě zpětvzetí žaloby) zastavil dle ustanovení § 96 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.).

Soud I. stupně na základě provedeného (v odůvodnění rozsudku popsáno) dokazování vzal za prokázané, že proti žalobci bylo zahájeno začátkem roku 2009 trestní stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem v červnu roku 2012. Žalobce si zvolil obhájce, kterému zaplatil za obhajobu. Obrátil se s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na žalovanou, která se v průběhu řízení o předběžném projednání nároku žalobci omluvila, avšak nepřistoupila k plnění peněžité náhrady, následně mu zaplatila částku 159.175 Kč. Celá trestní věc byla medializována. Žalobce na počátku trestního stíhání byl ve výběrovém řízení na funkci manažera společnosti s ručením omezeným. Celou věc velmi těžce nesl jednak s ohledem na medializaci, jednak proto, že byl přesvědčen, že se ničeho nedopustil, a přestože trestní stíhání netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, on sám tuto dobu jako dlouhou vnímal. Po tuto dobu žil v nejistotě, což se odrazilo i na jeho osobním i profesním životě, kdy ostatní kolegové (téměř všichni, kromě ředitele), se na něj dívali „nevěřičně“ (správně zřejmě „nedůvěřivě“- poznámka odvolacího soudu), někteří dokonce varovali ředitele, aby ho nebral, jediná věc, která ze strany společnosti byla přímým projevem a důsledkem trestního stíhání, bylo to, že žalobci nebyl zvyšován plat. Žalobce v průběhu trestního řízení onemocněl, musel být operován, došlo u něj také ke změně v tom směru, že z dříve vtipného společníka se stal člověk uzavřený a bez nálady.

Soud I. stupně s citací ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále „OdpSk“) a § 442 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2013 (zkráceně „obč.zák.“), dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná

Ve vztahu k náhradě škody spočívající v nákladech vynaložených žalobcem na právní zastoupení (obhajobu) v trestním řízení soud I. stupně při posuzování sporných (žalobcem vyúčtovaných avšak žalovanou neproplacených) úkonů právní pomoci za situace, kdy žalovaná nespороvala výši odměny za jeden úkon právní služby, ale to, zda jde o úkony právní pomoci dle advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.), popř. zda jde o úkony účelně vykonané, uzavřel, že žalobci náleží odměna v plné výši za poradu dne 27.2.2009, 6.3.2009 a 10. 5. 2010 (jde o účelné porady s klientem s ohledem na složitost věci), sepis návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 11.6.2009 i sepis závěrečné řeči ze dne 27.11.2010 a 22.6.2012 (úkony dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu), dále odměna za „půl úkonu“ právní pomoci za sepis stížnosti dne 22.2.2009, sepis námitek proti formulaci otázek znalci ze dne 26.2.2011 a 22.5.2012 a vyžádání důkazů ze dne 16.7.2010 (úkony § 11 odst. 2 advokátního tarifu). Nenáleží mu odměna za poradu dne 18.2.2009 (když odměna dle § 11 odst. 1 písm. b) se vztahuje pouze na první poradu s klientem včetně převzetí a zastoupení byl-li mu ustanoven obhájce soudem, což není projednávaný případ). Ohledně tohoto nároku shledal soud I. stupně žalobu důvodnou co do částky 15.000 Kč (6 x odměna po 1.500 Kč, 4 x odměna ve výši jedné poloviny, tj. po 750 Kč, a 10 x paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč), kterou žalobci přiznal a ohledně zbývajících částky 7.350 Kč žalobu zamítl.

Ve vztahu k zadostiučinění za nemajetkovou újmu soud I. stupně dopěl k závěru, že k nemajetkové újmě v důsledku nezákonného rozhodnutí (za něž je nutno vzhledem ke zprošťujícímu rozsudku považovat usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání žalobce, na jehož základě bylo vedeno trestní řízení) na straně žalobce došlo a tuto újmu nepostačuje kompenzovat pouze omluvou. Při rozhodování o nemajetkové újmě (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2811/2011 - správně zřejmě sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27.6.2012 - poznámka odvolacího soudu) přihlédl k tomu, že žalobci hrozilo odnětí svobody do 5 let a nahrazení nemalé škody; že celá věc byla medializována - tedy téměř každý se mohl dozvědět o tom, že je proti žalobci vedeno trestní stíhání, což je velký zásah do osobnostních práv žalobce, dále se to určitou měrou odrazilo i v jeho profesním životě, když byl přijat na vrcholný post ve společnosti, avšak ze strany většiny svých kolegů a zaměstnanců cítil negativní chování vůči své osobě; trestní stíhání zasáhlo i rodinu a blízké okolí žalobce - prožívali s ním toto těžké období; délka řízení 3,5 roku není krátká doba pro rozhodnutí v trestní věci, kde má být zjištěno v co nejkratší době, zda se stal skutek, který je trestným činem, kdo jej spáchal. Z uvedených důvodů při zohlednění toho, že žalobci se dostalo již částečného zadostiučinění omluvou žalované v rámci předběžného projednání nároku, shledal soud I. stupně jako přiměřené zadostiučinění částku 200.000 Kč, kterou žalobci přiznal, ve zbývajících částí (100.000 Kč) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dále soud I. stupně rozhodl s odkazem na § 517 obč.zák. o povinnosti žalované zaplatit z přiznaných částek úrok z prodlení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, zkráceně „o.s.ř.“, s tím, že žalobci přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu.

Rozsudek soudu I. stupně napadli včasným odvoláním oba účastníci. Žalobce brojil proti výroku II v jeho zamítavé části, jakož i v jeho vyhovující části, pokud mu jím byl přiznán úrok z prodlení ve výši 7,05 % z tam uvedených částek, a to z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Pokud jde o požadovanou nemajetkovou újmu, soud I. stupně podle žalobce po provedeném dokazování dospěl sice ke správnému závěru, že k nemajetkové újmě v důsledku nezákonně vedeného trestního řízení na straně žalobce skutečně došlo a tuto újmu nepostačuje kompenzovat toliko omluvou, dostatečně přesvědčivě však neuvedl, proč postačuje k náhradě nemajetkové újmy vyplatit žalobci částku 200.000 Kč namísto požadovaných 300.000 Kč. Žalobce v průběhu řízení tvrdil a prokázal, že byl vláčen novinami, odbornými periodiky i televizním zpravodajstvím, kde byl označován za tuneláře a manažera odpovídajícího za chybnou správu cizího majetku - majetku [REDAKCE] - včetně zveřejnění jeho podobizny. Takové označení mu bylo na újmu při hledání nového zaměstnání, i následně po nastoupení do nové práce (vztahy na pracovišti byly napjaté; kolegové na žalobce pohlíželi „skrz prsty“). Po dobu trestního řízení ho rovněž tížil strach z toho, že, ač nevinný, bude - li přesto uznán vinným, bude povinen k náhradě nemalé škody (2,5 mil. Kč, kterými nedisponoval); v důsledku takové hrozby nebyl schopen ani vyhovět své dceři v žádosti o půjčku, a změnil se i jeho pohled na svět, jeho nátura. Také jeho zdravotní stav byl proběhlým řízením pošramocen. I s ohledem na délku trestního řízení (a průtahy v něm - více než rok čekalo na posudek znalce, aniž by byl ve věci učiněn další úkon) a jeho enormní význam pro něho považuje žalobce zadostiučinění v celkové částce 300.000 Kč za nikoli nepřiměřené, naopak za odpovídající téměř 4 rokům nejistoty z výsledku probíhajícího trestního řízení (probíhalo od února 2009 do půlky prosince 2012 - nikoli do června 2012, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku - dne 2.7.2012 byl vydán pouze prvostupňový rozsudek, který byl napaden odvoláním státního zástupce ke Krajskému soudu v Plzni, který rozhodl 17.12.2012). V tomto směru proto žalobce považuje napadený rozsudek za vadný a přiznané zadostiučinění za nízké. Pokud jde o neproplacené částky za úkony právní pomoci v celkové výši 7.350 Kč, má žalobce zato, že vyúčtování nákladů obhajoby bylo v souladu s vyhláškou 177/1996 Sb., advokátním tarifem, v platném znění. Stížnost proti usnesení o zahájení trestního řízení je podáním ve věci samé dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) AT; krácení odměny napůl za sepsání závěrečné řeči dne 22.6.2012 je nepřipadné, když k tomuto úkonu došlo na výzvu soudu poté, co byly provedeny další důkazy ve věci a tyto bylo třeba zhodnotit a do dané řeči je zakomponovat; nepřipadné je rovněž krácení odměny za námítky proti formulaci otázek znalci, námítky proti znaleckému posudku a přípis soudu - vyžádání důkazů, když se jedná o přípisy k věci samé - k meritu dokazování, tedy ke skutku jako takovému. Pokud jde o výši úroků z prodlení, žalobce se domnívá, že jejich výše měla být přiznána v souladu s vyhláškou č. 142/1994 Sb., v platném znění, tj. ve výši 8,05 % p.a. z částek tak, jak požadoval v přípisu ze dne 30.12.2013; zřejmě chybou při přepisu rozsudku pak ve výroku chybí vyjádření, že se jedná o úrokovou sazbu za rok (p.a.). Vzhledem ke shora uvedenému žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek v napadených částech tak, že žalované uloží povinnost k úhradě dalších 107.350,20 Kč a pokud jde o úrok z prodlení, přizná žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z částky 159.175 Kč od 15.10.2013 do 27.11.2013 a ve výši 8,05 % p.a. z částky 322.350,20 Kč od 15.10.2013 do zaplacení.

Žalovaná napadla odvoláním vyhovující výrok o věci a nákladový výrok rozsudku soudu I. stupně s tím, že soud I. stupně vytkla nesprávné právního posouzení věci. Má za to, že průběhu řízení nebylo náležitě prokázáno, že by trestní stíhání žalobce vyvolalo dehonestující ohlas v žalobcově okolí. Je názoru, že intenzita újmy, kterou žalobce utrpěl, neodůvodňuje přiznání satisfakce v penězích. Nebylo prokázáno, že by se negativně změnil náhled okolí žalobce na žalobce. Je nutné přihlídnout k tomu, že v případě osoby, která je ohrožena sazbou trestu odnětí svobody v rozsahu šesti měsíců až pěti let (jako tomu bylo

u žalobce) a nemá záznamy v rejstříku trestu, lze usuzovat, že byla-li by shledána vinnou, byl by jí uložen podmíněný trest. Stejně tak je nutné přihlídnout k tomu, že žalobce nebyl omezen na osobní svobodu. Pokud soud I. stupně argumentoval, že zaměstnavatelem žalobce nebyl žalobci v důsledku trestního stíhání zvyšován plat, je třeba připomenout, že zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu neslouží ke kompenzaci majetkových škod. Žalobce rovněž neprokázal, že jeho zdravotní komplikace byly způsobeny v příčinné souvislosti s trestním stíháním. S poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu žalovaná připomněla, že při posuzování nároku na náhradu imateriální újmy nelze zohledňovat škodu na zdraví, neboť se jedná o samostatný nárok (30 Cdo 4280/2011), dále, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, újma založená jinou skutečností musí být prokázána (30 Cdo 2555/2010; 30 Cdo 2813/2011). Žalovaná nespornuje, že jistá újma žalobci v důsledku předmětného nezákonného trestního stíhání vznikla, nicméně vzhledem k výše uvedenému takto vzniklá újma nedosahuje takové intenzity, aby ji bylo nutno odškodnit v penězích, kdy navíc předmětné trestní stíhání netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, nejednalo se o trestnou činnost, která by byla spojena s vyšší dehonestací osoby, žalobce nebyl stíhán vazebně. Za odpovídající formu odškodnění žalovaná i nadále považuje již poskytnutou omluvu, která má v případě nezákonného trestního stíhání přednost před poskytnutím peněžitého odškodnění. Ve vztahu k přiznané částce za úkony právní pomoci namítala: k poradě s klientem dne 18.2.2009, že úkon převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu je složen ze dvou složek, tj. úkonu převzetí a přípravy a dále první porady, proto první poradou nelze účtovat zvlášť; že porady dne 27.2.2009, 6.3.2009 a 10.5.2010 nelze považovat za účelné – dle judikatury Ústavního soudu (I. ÚS 3208/08; II. ÚS 3211/08; II. ÚS 782/07 a I. ÚS 826/09) u tzv. dalších porad advokáta s klientem přesahujících jednu hodinu je třeba poměřovat celkový počet, frekvenci a časovou posloupnost jednotlivých porad s rozsahem a složitostí projednávané věci a počtem a charakterem úkonů, které byly prováděny, jakož i obsahem, složitostí, rozsahem a kvalitou úkonů obhájce, které bezprostředně s touto poradou souvisely - porady musejí být východiskem nějakého následného úkonu obhájce, pokud tomu tak není, jde o nadbytečnou poradou, jejíž délka přesahující jednu hodinu je nedůvodná; že návrh na zastavení trestního stíhání ze dne 11.6.2009 by bylo možno považovat za úkon procesní, za nějž náleží odměna ve výši poloviny sazby dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu; k sepisu závěrečné řeči ze dne 27.11.2010 a dne 22.6.2012, že dle judikaturního názoru (např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27.5.1999, sp. zn. [redacted]) závěrečnou řeč obhájce vypracovanou písemně nelze pokládat za „písemné podání ve věci samé“, neboť je součástí hlavního líčení, za účast které je možno nárokovat odměnu; že sepis námitek proti formulaci otázek znalci ze dne 26.2.2011 a dne 22.5.2012, stejně tak vyžádání důkazů ze dne 16.7.2010, nelze považovat za úkony právní služby. Ve vztahu k náhradě nákladů řízení žalovaná namítla, že účtuje-li žalobce úkon označený jako „předžalobní upomínka“, tato žalované nikdy nebyla doručena; dle ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. za předžalobní upomínku rozhodně nelze považovat žádost o náhradu škody u žalované, když poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne, a aby žalované přiznal právo na náhradu hotových výdajů.

K odvolání žalobce se žalovaná nevyjádřila.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované vyvracel její odvolací námítky jak ve vztahu k nemajetkové újmě (zejména uvedl, že intenzitu negativního zásahu ve svém okolí má za prokázanou provedenými důkazy - výpověďmi svědků; nadto bylo možné jím tvrzené skutečnosti prokázat výpověďmi dalších navržených svědků - [redacted] I. [redacted]

██████████ S ██████████ které soud I. stupně pro údajnou nadbytečnost neprovedl; rovněž má za to, že skutečnost, že někdo, kdo žádný trestný čin nespáchal, jsa manažer ve vysoké funkci, je označen ve sdělovacích prostředcích za podvodníka a tuneláře ██████████ je výrazně negativním projevem daného nezákonného trestního řízení již sama o sobě a je obecně způsobilá komukoliv přivodit nemajetkovou újmu, jejíž náhrada pouhou omluvou nemůže být přiměřená), tak ve vztahu k podané náhradě nákladů právního zastoupení (v zásadě zopakoval svoji odvolací argumentaci).

Odvolací soud postupoval ve smyslu čl. II. bod 2 přechodných ustanovení zákona č. 293/2013 Sb. podle zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen o.s.ř.), protože toto řízení bylo zahájeno před 1.1.2014.

Odvolací soud na základě podaných odvolání přezkoumal při nařízeném jednání (ust. § 214 odst. 1 o.s.ř.) správnost rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212, § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání účastníků ve vztahu k nároku na náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených žalobcem na právní zastoupení (obhajobu) v trestním řízení je z části důvodné, ve vztahu k nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu za trestní stíhání a ve vztahu k požadovanému příslušenství z obou nároků nejsou dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu napadeného rozhodnutí.

Mezi účastníky nebylo sporu o základu nároku žalobce na podkladě skutečnosti, že žalobce byl po proběhlém trestním stíhání obžaloby v celém rozsahu zproštěn, což má co do nároků z nezákonného rozhodnutí podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/98 Sb. (OdpŠk) stejné důsledky jako zrušení pravomocného usnesení o zahájení trestního stíhání (viz rozsudek NS ČR sp.zn. 1Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 1991). Žalobci tak přísluší náhrada škody vzniklé mu vynaložením nákladů na právní zastoupení (obhajobu) v trestním řízení (ve smyslu § 31 odst. 1,3 OdpŠk, dle něhož „*Náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu*“, „*Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.*“) a zadostiučinění za nemajetkovou újmu (ve smyslu § 31a odst. 1 OdpŠk, dle něhož „*Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.*“)

Ohledně nákladů právního zastoupení za situace, kdy mezi účastníky nebylo sporu o tom, v jakém rozsahu a jakým způsobem byla žalobci poskytnuta právní pomoc v rámci trestního řízení (jak se také podává z vyúčtování odměny obhájce na čl. 86-90 spisu), ani o výši odměny za jeden úkon právní služby, lze podle odvolacího soudu v případech posuzování žalobcem požadovaných, avšak žalovanou neproplacených úkonů (jak je účastníci vymezili ve svých podáních, kdy žalovaná sporovala jen to, zda jde o úkony právní pomoci dle advokátního tarifu, popř. zda jde o úkony účelně vykonané), oproti závěru soudu I. stupně uzavřít: Žalobci nenáleží odměna za první poradou s klientem dne 18.2.2009 (jež následovala dle vyúčtování obhajoby po převzetí věci – obhajoby téhož dne, za něž žalobce rovněž požadoval odměnu, kterou mu žalovaná uhradila), když úkon převzetí a příprava obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu je složen ze dvou složek, tj. úkonu převzetí a přípravy a dále první porady, proto první poradou nelze účtovat zvlášť, což ostatně vyplývá i ze znění § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, dle něhož je úkonem právní služby první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy

zastoupení nebo obhajoby je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Za stížnost proti usnesení o zahájení trestního řízení ze dne 22.2.2009 žalobci náleží odměna ve výši jedné poloviny dle ust. § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu. Žalobci nenáleží odměna za porady dne 27.2.2009, 6.3.2009 a 10.5.2010, když v tomto směru lze souhlasit s argumentací žalované, že tyto nelze považovat za účelné - porady dne 27.2.2009, 6.3.2009 proběhly (podle vyúčtování nákladů obhajoby) bezprostředně po poradě 22.2.2009 a předcházely poradě 30.3.2009, aniž by byly východiskem nějakého následného úkonu obhájce, jde tak o nadbytečné porady, jejichž délka přesahující jednu hodinu je nedůvodná (srov. I. ÚS 3208/08; II. ÚS 3211/08; II. ÚS 782/07 a I. ÚS 826/09), což platí i o poradě dne 10.5.2010, jež bezprostředně navazovala na hlavní líčení konané téhož dne, přičemž následovala další porada přesahující jednu hodinu dne 8.6.2010 předcházející hlavnímu líčení 14.7.2010. Žalobci nenáleží odměna za sepis návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 11.6.2009 - tento sepis nelze účtovat jako samostatný úkon právní služby zvláště za situace, kdy (podle vyúčtování nákladů obhajoby) byl součástí obsahu protokolu o prostudování spisu dne 11.6.2009, přičemž za úkon právní služby - prostudování spisu dne 11.6.2009 byla žalobcem rovněž vyučována odměna. Žalobci naopak náleží odměna v plné výši dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu za sepisu závěrečné řeči ze dne 27.11.2010 a dne 22.6.2012, v případě, kdy šlo o podání vyžádané soudem k věci samé, dále za sepis námitek proti formulaci otázek znalci ze dne 26.2.2011 a dne 22.5.2012, stejně tak vyžádání důkazů ze dne 16.7.2010, když lze souhlasit a žalobcem, že se jedná o podání k věci samé - k meritu dokazování, tedy ke skutku jako takovému. Žalovaný nárok na náhradu nákladů právního zastoupení (kdy žalobce požadoval po částečném zpětvzetí žaloby a zastavení řízení tomu odpovídajícímu rozsahu částku 22.3080 Kč) je podle odvolacího soudu důvodný jen co do částky 10.050 Kč (5 x odměna ve výši 1.500 Kč, 1 x odměna ve výši jedné poloviny, tj. 750 Kč a 6 x paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč). Odvolací soud z tohoto důvodu změnou části napadeného výroku o věci samé v jeho vyhovující části podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. zamítl jistinu co do částky 4.950 Kč, když v jeho vyhovující části, pokud jím bylo rozhodnuto o jistině 10.050 Kč, a v jeho zamítavé části, pokud jím bylo rozhodnuto o jistině 7.350 Kč, rozsudek podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Ve vztahu k nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu odvolací soud konstatuje, že byť soud I. stupně při posuzování tohoto nároku ve svých závěrech odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod č. 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (v něm *Nejvyšší soud přijal a odůvodnil závěr, podle něhož zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 OdpŠk, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat*), dostatečně přesvědčivě neodůvodnil, proč jako zadostiučinění nepostačuje žalovanému žalovanou poskytnutá omluva, rovněž dostatečně přesvědčivě neodůvodnil ani to, z takého důvodu postačuje k náhradě nemajetkové újmy vyplatit žalobci částku 200.000 Kč namísto požadovaných 300.000 Kč a to za situace, kdy neprovedl žalobcem označené důkazy k prokázání jeho tvrzení o intenzitě zásahu resp. konkrétních následcích, které trestní stíhání způsobilo v osobnostní sféře žalobce. Soud I. stupně tak vycházel z neúplných skutkových

zjištění. Závěry soudu I. stupně jsou ve vztahu k tomuto nároku proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ohledně požadovaného příslušenství pak soud I. stupně pochybil, když nereagoval na změnu žaloby v podání ze dne 30.12.2013 (na čl. 10 spisu), kdy žalobce namísto v žalobě požadovaného úroku z prodlení ve výši 7,05 % p.a. požadoval úrok z prodlení ve výši 8,05%. Za takového stavu odvolacímu soudu nezbylo, než rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé pokud jím bylo rozhodnuto v jeho vyhovující části o jistině 200.000 Kč a úroku z prodlení z částky 159.175 Kč od 15.10.2013 do 27.11.2013 ve výši 7,05 % a úroku z prodlení ve výši 7,05 % z částky 215.000 Kč od 15.10.2013 do zaplacení, a v jeho zamítavé části o jistině Kč 100.000 Kč a o příslušenství z částky 107.350 Kč, zrušit podle ust. § 219a odst.1 písm. a) a b) o.s.ř. a věc v tomto rozsahu soudu I. stupně vrátit podle ust. § 221 odst.1 písm.a) o.s.ř. k dalšímu řízení.

V jeho rámci soud I. stupně rozhodne o změně žaloby, tak aby následně mohlo být rozhodnuto o celém předmětu řízení, dále provede k návrhu žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, důkazy k prokázání tvrzených individuálních následků předmětného trestního stíhání v jeho osobnostní sféře, učiněná zjištění pak posoudí způsobem naznačeným ve shora zmíněném rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněném pod č. 122/2012, na něž lze pro stručnost odkázat. V případě, že dospěje k závěru, že žalobce neunáší důkazní břemeno k tvrzení o rozsahu jemu způsobené nemajetkové újmy, povede jej ve smyslu ust. § 118 odst. 3 o.s.ř. k doplnění návrhu důkazů. Po zhodnocení všech hledisek rozhodných pro posouzení zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce soud I. stupně o tomto nároku znovu rozhodne s tím, že bude důsledně dbát toho, aby vysvětlil všechny své úvahy k rozhodnutí vedoucí a úplně své rozhodnutí odůvodnil tak, aby odpovídalo požadavkům ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. a aby bylo schopno případného přezkumu odvolacím soudem. V konečném rozhodnutí o věci soud I. stupně rozhodne nově také o náhradě nákladů řízení včetně nákladů vynaložených v odvolacím řízení.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 19. října 2015

JUDr. Ludmila Petráková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová

**Markéta
Kasimírová**

Digitálně podepsal Markéta
Kasimírová
DN: c=CZ, o=MĚSTSKÝ SOUD V
PRAZE [IČ 00215660], ou=soudní
oddělení, ou=12122, cn=Markéta
Kasimírová, serialNumber=P144837,
title=referent soudní kanceláře
Datum: 2015.12.21 11:50:31 +01'00'